

Silvie Minaříková

An artistic illustration of a young couple in a library. The woman, with wavy brown hair and wearing a pink sweater, is holding an open book and looking down at it. The man, with dark curly hair and a beard, is leaning over her shoulder, looking at the book. They are both smiling. The background shows bookshelves filled with books.

Obejmu tě

Ne každý je tvůj nepřítel...

Obejmu tě

Vyšlo také v tištěné verzi

Silvie Minaříková

Obejmu tě – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Silvie Minaříková

Obejmu tě

Ne každý je tvůj nepřítel...

Copyright © Silvie Minaříková, 2026
Cover design © Miroslav Ferdinand

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Dagmar Pilařová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 150129/02

ISBN v tištěné verzi 978-80-7546-710-2
ISBN e-knihy 978-80-7546-720-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-721-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-722-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Sabču.

Za to, že jsi ve mne věřila dřív, než jsem já uvěřila sama sobě.

Pro Toma.

Za to, co občas nedokážu vyjádřit nahlas slovy. Za všechno.

OLIVIE

Pátek

Pomalů jsem otevřela oči a zadívala se na budík, který měl za pět minut zvonit. Rovnů jsem jej zaklapla a přemýšlela, co dnes musím udělat. Rozhlédla jsem se po svém pokoji, ve kterém jsem bydlela sotva měsíc, ale od prvního dne jsem se do něj zamilovala. Naproti dveřím bylo velké okno s výhledem do ulice, pod kterým jsem měla pohodlnou polstrovanou lavici. Celou stěnu na levé straně od okna zabíral psací stůl se židlí, kosmetický stolek se zrcadlem a skřín a u zdi naproti stolu vévodila pokoji obrovská postel. Zbožňuji prostor při spánku a lenošení. Všechn nábytek byl bílý a doplňky měly jasně žlutou a červenou barvu. Pro někoho to bylo možná příliš, ale pro mě to byly uklidňující barvy. Jejich kombinaci jsem měla nejraději. Spustila jsem nohy na zem a šla se podívat, jaké je venku počasí. Cestou jsem láskyplně pohladila vestavěnou knihovnu na míru, která pokrývala celou stěnu kolem okna a byla plná nejrůznějších výtisků knih – starých, nových, brožovaných, vázaných, ošoupaných i skoro netknutých. Knihy byly má vášeň a od mala jsem věděla, že budu pracovat jedině s nimi. To se mi také hned po škole podařilo a po stáži v knihovně i knihkupectví jsem se rozhodla pro knihkupectví, které mě více lákalo svým každodenním ruchem.

Po vyhlédnutí z okna jsem se šla převléknout, nalíčit a učesat. Zadívala jsem se na sebe do zrcadla a s hlavou nakloněnou na jednu stranu jsem zkoumavě prohlédla svůj odraz. Každý den jsem si stále víc připadala podobná mámě. Stejně hnědé vlnité vlasy s nádechem rezavé, zelené oči a plné rty, téměř identická drobná postava s ženskými křivkami. Už to bylo deset let, co rodiče zemřeli při autonehodě, ale bolest z prázdnoty byla stejná, jako by to bylo včera. Zhluboka jsem se nadechla, vzala si do ruky batoh, ve kterém nemohla chybět rozečtená kniha, iPod a žlutá sluchátka, otevřela jsem dveře a vešla přes krátkou chodbu do světlého obývacího pokoje s kuchyňským koutem.

Chvilku jsem pozorovala, jak můj starší bratr Dan vaří kávu a u toho si pobrukuje s rádiem. Vzhledem jsme se nemohli lišit víc – byl vysoký, svalnatý, blondatý a jeho oči zářily pronikavě modrou barvou. Jako by z oka vypadl tátovi. Od malička jsme se s Danem měli rádi, i přes věkový rozdíl osm let jsme si vždy rozuměli, ale až po smrti rodičů jsme se semkli ještě víc a náš vztah se prohloubil. Najednou jsme neměli nikoho jiného než sebe navzájem. Bylo mi teprve čtrnáct a jemu dvaadvacet, když jsme se museli postavit na vlastní nohy. S odstupem času mě čím dál víc udivuje, jak jsme to dokázali.

„Dobré ráno, Liv,“ přerušil pozdrav moje myšlenky.

S úsměvem jsem se vydala za Danem. „Dobré ráno,“ uculila jsem se a lípla mu rychlou pusou na tvář.

Také se pousmál a pokračoval v chystání snídaně. Byla to taková naše hra, která ho dřív rozčilovala. Dělal jsem mu to naschvál, ale nakonec se z toho stal náš každodenní ranní rituál. Nalila jsem si kávu do svého slunečnicového hrníčku a přidala smetanu s cukrem, nad čímž Dan jen převrátil oči a zakroutil hlavou.

„Nemusíš to tak shazovat, Dany, taky ti nekecám do toho, že piješ každé ráno tu svoji silnou černou břečku,“ štouchla jsem ho do ramene docela velkou silou, ale ani se nezakymácel a jen se na mě posměšně podíval.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se jakoby nic a přejížděl přímhouřenýma očima moje pestrobarevné květované šaty s fialovým páskem a žluté baleríny.

„Nic zvláštního. Jdu do práce a pak musím zajít do antikvariátu, abych si vyzvedla... Proč na mě tak zíráš?“ obořila jsem se na něj s rukama založenýma v bok, když mě celou dobu sledoval se zdviženým obočím.

„Nezdá se ti, že máš na sobě nějak moc barev a trochu připomínáš papouška?“

„Ne. Každému netvoří garderobu jen černá a šedá. Máš s tím nějaký problém?“

Věděla jsem, že si ze mě dělá legraci, ale nechápala jsem, co mu vadí na tom, že miluju barvy a různorodé vzory. Čím víc, tím líp. Dřív jsem úzkostlivě chtěla zapadnout do davu a být neviditelná, ale v poslední době se to konečně obrátilo. V práci jsem díky svým znalostem, ale především díky své kolegyni a zároveň kamarádce získala sebevědomí a už jsem se nebála být vidět. I tak jsem ve skrytu duše pocítila nejistotu, jestli jsem to dnes opravdu nepřehnal. Pořád s rukama v bok jsem propalovala bratra nahněvaným pohledem, což ho jen rozesmálo.

„Je tak jednoduché tě naštvat hned po ránu, nemohl jsem si pomoci,“ řehal se.

„Ty blbečku,“ hodila jsem po něm utěrku, kterou chytil dvěma prsty, a smál se ještě víc. Zakroutila jsem hlavou, ale koutky úst mi cukaly od zadržovaného smíchu.

„No tak, Liv, sorry, ale když ty se tak snadno vytočíš, že si o to sama říkáš,“ vysvětloval a zároveň žvýkal snídani a sahal po mobilu, který mu pípl. „Musím jít,“ pronesl po přečtení zprávy, najednou dopil celý hrnek kafe, nacpal si do pusy zbytek bagety a ještě stihl dodat, že „práce nepočká“.

„Hezky se bav při chytání zločinců,“ popřála jsem mu, když kolem mě procházel.

Snažila jsem se mu uhnout z cesty, jenže ne dost rychle, takže mi stihl pocuchat před chvílí učesané vlasy. Občas se

choval jak malý kluk. Kdykoliv mohl, provedl mi něco, co mě zase rozčílilo. Znovu jsem po něm hodila utěrku, ale ta se odrazila od zavřených vchodových dveří a za nimi jsem slyšela pobavený smích. Zavrtěla jsem nad ním hlavou, pouklízela zbytky po snídani, přelila kávu do cestovního hrnku, rychle skočila do koupelny, abych se před cestou upravila, a vydala jsem se do práce.

Nový byt, který jsme si nedávno s bratrem Danem pronajali, byl kousek od knihkupectví i od policejní stanice, kde Dan pracoval. Než jsem sjela ze sedmého patra do přízemí, vytáhla jsem z batohu sluchátka s iPodem. Vystoupila jsem a ocitla se tváří v tvář svému oblíbenému vrátnému.

„Dobré ráno, slečno Livi, jak se dnes máte? Mimochodem krásné šaty, záříte,“ pousmál se Tony, asi šedesátiletý muž, se kterým jsme si od prvního dne neuvěřitelně sedli, jelikož jsme sdíleli stejnou vášeň pro knihy.

„Dobré ráno, Tony, mám se krásně, děkuji, jste milý. Bratr si ze mě kvůli šatům zase utahoval,“ připustila jsem a sledovala, jak se vrátný naoko zamračil a výhrůžným hlasem zabručel: „To nechápu, asi si s ním budu muset vážně promluvit o rozčílování mé oblíbenkyně.“

S chutí jsem se zasmála té představě, zamávala mu hrnkem, div jsem jej nevytila, a prošla kolem recepcy ven. Bratr byl někdy až přehnaně posedlý bezpečím, takže při vybírání bytu hledal dům s recepcí, vrátným a nejlépe ochrankou. Ačkoliv to znělo jako sci-fi, nakonec se mu to kupodivu povedlo, a tak jsme se ocitli v tomto domě. V bytě se dvěma velkými ložnicemi, prostorným obývacím s kuchyňským koutem a obrovskou koupelnou. Ze začátku se někteří po-
divovali, že jsme sourozenci, a ne partneři, ale postupně si zvykli. Během cesty parkem jsem přemýšlela o tom, že je asi opravdu zvláštní bydlet v našich letech spolu, ale na druhou stranu po tom, co jsme spolu prožili, se asi nebylo čemu divit. Navíc bratr střídal ženy jako na běžícím pásu a já jsem

po žádném příteli netoužila, takže nás nic nenutilo, abychom bydleli každý zvlášť.

„Ahoj Liv, bezva ohoz,“ ozvalo se najednou těsně za mnou, až jsem poskočila.

Podle hlasu jsem hned poznala svou kolegyni a kamarádku Sofii. Chytla mě za ruku a táhla do dveří dvoupatrového knihkupectví.

„Ahoj, baví tě pořád mě tak lekat? A kam tak letíš, prosím tě? Konečně bys mohla zpomalit, ještě z toho předčasně poroďš,“ poukázala jsem na její těhotenské bříska obepnuté černými minšaty ostře kontrastujícími s jejími křiklavě červenými vlasy.

Na to, že se jí blížil porod, jí energie rozhodně neubývalo a i tentokrát se jen zasmála a zakroutila nad mojí poznámkou hlavou. Vyšly jsme točité schody do dětského oddělení, kde jsme obě pracovaly.

„Dneska máme to čtení pro děti ze školky, že?“

„Jo, v jedenáct,“ přitakala jsem, „co jim přečteš?“

„Chtěla jsem něco strašidelného, ale jejich učitelka je hrozně upjatá a nadiktovala si Heidi,“ zakoulela znechuceně očima Sof a odhodila kabelku na věšák v naší malé šatně. „To bude nuda, mohla jsem vybrat něco lepšího.“

„To nepochybuju, zase by to dopadlo jako minulý měsíc, kdy se děti bály jít domů, i když bylo právě poledne,“ vyprskla jsem smíchy, když jsem si na to vzpomněla.

Sofie byla prostě živel, a tak člověk nikdy nevěděl, co ji napadne. Přesně pro tu její bezprostřednost jsem ji obdivovala. Po nástupu do práce jsem byla tichá, nevýrazná a bála jsem se říct svůj názor, ale díky Sofii jsem postupně pochopila, že je můj strach zbytečný.

„Včera jsem ti zapomněla říct, že v poledne se přijde ukázat další kandidátka na tvoje místo. Šéfová chce, aby tady byla půl dne na zkoušku.“

„Cože? To mi říkáš jen tak? Musím promyslet, co všechno jí dám za úkol.“

Sledovala jsem kamarádčin ďábelský úsměv a litovala tu chudinku už teď. Radši jsem si připnula jmenovku a šla se přihlásit do svého počítače na prodejně. Po cestě k pultu jsem mávla na další kolegyně a začala urovnávat lepoprela na stolku pro nejmenší, než se otevřelo pro veřejnost. Dopoledne ubíhalo, jako každý jiný den, rychlostí blesku. Zrovna jsem objednávala nejnovější knihu čarodějné série, když jsem si uvědomila, že v rohu s nadýchanými polštáři, na kterých sedělo dvacet dětí, je nějaké podezřelé ticho. Podívala jsem se tam a viděla Sofii, jak tichým a děsivým hlasem předčítá z knihy. Ta však rozhodně nebyla o děvčátku z hor. Několik holčiček se totiž rozhlíželo okolo sebe a v jejich obličejích byl vidět strach.

„A sakra,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Očima jsem hledala jejich učitelku, ale nikde jsem ji neviděla. Některé tu občas nechaly děti a šly se podívat o patro níž do oddělení pro dospělé. Asi udělala tuto začátečnickou chybu a dala tak Sofii volnou ruku. Vzdychla jsem nad tím a přemýšlela, jak velký problém z toho bude. V ten moment se přede mnou zastavila mladá žena.

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ spustila jsem naučnou větu a čekala.

„Dobrý den, jsem tady na zkoušku na místo do dětského oddělení,“ pronesla mile.

Pozorně jsem si ji prohlédla. Byla vyšší než já, na tom nebylo nic neobvyklého. Postavu měla skoro chlapeckou, což ještě umocňovaly černé vlasy ostříhané na krátko a upravené do jemného rozcuchu. V uších jí visely náušnice dokonale ladící s pomněnkovými očima a na sobě měla šaty téže barvy. Okamžitě mi byla sympatická. Z jejího vzhledu a celkového dojmu sálalo něco uklidňujícího a pozitivního. Hned jsem měla pocit, že by se sem hodila a zapadla by. Požádala jsem ji o chvilku strpení a zazvonila na zvonek pod pultem, abych přivolala šéfovou.

„Jsem Livi. Pokud si vás vyberou, budeme kolegyně. Hledáme záskok za Sofii, která jde na mateřskou a momentálně děsí prcky ze školky,“ mávla jsem ke čtenářskému kroužku.

Žena se zadívala tím směrem a pobaveně sledovala vystrašené děti. „Výborně, tak to se těším, až je budu moct děsit já. Mimochodem jsem Anna.“

„Moc mě těší,“ napřáhla jsem k ní ruku.

„Ááá, vidím, že už se seznamujete, výborně. Livi, vezmete si tady mladou paní na starosti?“ vykřikla vedle nás přicházející vysoká, statná žena, ze které měl každý od prvního pohledu respekt. Kromě toho, že byla neuvěřitelně hlučná, byla zároveň nejlaskavější člověk, jakého jsem kdy potkala.

„Ráda, paní vedoucí. Máte nějaké speciální úkoly, které bych s Annou měla dnes projít?“

„Ne, nechám to na vás. Koneckonců to bude kdyžtak vaše kolegyně a vy dvě spolu budete trávit nejvíce času,“ mrkla na mě, okamžitě se otočila na patě a odcházela do své kanceláře.

„Tak pojď, ukážu ti, kde si můžeš nechat věci, a provedu tě, dokud je tady docela klid. Po obědě už by na to nebyl čas, chodí víc lidí.“

Během několika hodin jsem si byla naprosto jistá, že můj první dojem byl správný. Anna se vyptávala na důležité věci, byla všímavá, učenlivá a rychle se do všeho dostávala. Dokonce si poradila s rozčilenou učitelkou, omotala si kolem prstu i Sofii a bavily se spolu jako dvě nejlepší kamarádky. Když se blížil konec mé směny, zaběhla jsem do kanceláře, abych se podělila o své dojmy.

„Paní vedoucí?“ nakoukla jsem mezi otevřené dveře.

„Livi, pojďte dál. Tak co? Jak se vám líbí dnešní kandidátka?“

„Je úžasná, s těmi dvěma předchozími se nedá vůbec srovnat. Jako by tady pracovala odjakživa.“

„To ráda slyším. Byla moje favoritka od začátku. Jen jsem chtěla, abyste mi můj názor potvrdila, a proto jsem si vymyslela

tu věc se třemi kandidátkami a prací na zkoušku," sdělila mi vedoucí.

Trochu mě tím zaskočila, ale zároveň jsem byla ráda, že moje budoucí kolegyně bude právě Anna. Potěšeně jsem se usmála. „Můžu už jít domů, anebo ještě budete něco potřebovat?“

„V pořádku, užijte si zbytek odpoledne. Třeba s nějakým chlapcem?“ povytáhla tázavě obočí.

Jen jsem se usmála a vyšla jsem ven. O mém soukromí nikdo nic nevěděl, a proto jsem často slyšela narážky, kdy se kolegyně snažily něco vyzvědět. Nechávala jsem si pro sebe, s kým bydlím a jestli mám přítele. Dokonce ani Sofie o ničem nevěděla a vyhovovalo nám to oběma. Ona se nevyptávala mě a já zase jí. Brzy z ní bude svobodná matka a já tuším, že to v životě neměla jednoduché. Sbalila jsem si věci do batohu, rozloučila se s kolegy a vydala jsem se ke schodům.

„Můžu jít s tebou?“

Ohlédlá jsem se a přitakala jsem. „Samozřejmě, Anno. Kam máš namířeno?“

„Nevím, domů nespěchám, manžel chodí z práce až pozdě večer. Nechceš jít třeba do kavárny?“

„To nemůžu," zahlédla jsem její zklamaný obličej, „musím si jít vyzvednout jednu knihu do antikvariátu. Půjdeš se mnou a až pak můžeme na to kafe?“

„Určitě, aspoň mi ukážeš, kam ráda chodíš. Ještě tady nic neznám, nedávno jsme se přistěhovali," nadšeně se do mě zavěšila, „veď mě.“

„Dobře, domluveno, jsem moc ráda, že jsme se seznámily," mrkla jsem na ni.

„Já taky. Doufám, že mě vezmou a budeme kolegyně. Byla by to pro mě práce snů. Sice mi můj muž říkal, že mám zůstat jako hospodyňka v domácnosti, ale ukousala bych se nudou. Knížky a děti zbožňuju, takže když jsem viděla inzerát, že bych mohla pracovat v knihkupectví a rovnou v dětském

oddělení, neváhala jsem ani vteřinu,“ chrlila ze sebe jedním dechem.

Na to, že jsme se ještě ráno neznaly, byla upovídaná a otevřená. Když jsem viděla její elán, rozhodla jsem se, že jí taky něco prozradím.

„Asi bych ti to neměla říkat, ale líbíš se mi, a to nejen mně. Na rozdíl od předchozích dvou uchazeček jsi udělala velký dojem a ukázala ses jako nejschopnější,“ pronesla jsem.

Anna se zastavila uprostřed chodníku a nevěřicně na mě hleděla. „Chceš říct, že...?“ Pousmála jsem se a zlehka přikývla. Následovalo její vypísknutí. „To není možné!“

„Ale je, gratuluju,“ smála jsem se jejímu radostnému poskakování, „ne abys to na mě řekla. Musíš být překvapená.“

Okamžitě přestala jančit a přitakala. „Samozřejmě, předvedu ještě lepší reakci než teď, neboj.“

Obě jsme se zasmály a pokračovaly v cestě do antikvariátu. Když jsem si vyzvedla knihu a prohodila pár slov s majitelkou antikvariátu, která mě znala od malička, dovedla jsem Annu do své nejoblíbenější kavárny. Vždy tady vládla uvolněná atmosféra a každou volnou chvíli jsem už od puberty trávila s knížkou v ruce v některém z pohodlných křesílek, s horkou čokoládou nebo voňavou kávou. I když jsem dřív bydlela na druhém konci města, po objevení tohoto kouzla jsem už odmítala chodit jinam.

„Ahoj Livi, jaký jsi měla den?“ zazubil se na mě pohledný kluk za pultem.

„Ahoj Miki, výborný, co ty? Je volné moje oblíbené místo?“ usmála jsem se na něj.

„Zatím taky dobrý, díky. Je, běžte si sednout. Pro tebe jako obvykle a co si dá tvůj doprovod?“

„Mně to samé, ať je to cokoliv,“ řekla Anna a usmívala se na střídačku na mě a na Mikiho.

Ten na mě mrkl, poslal vzdušnou pusu a pustil se do přípravy. Vzala jsem Annu za ruku a proplétala nás mezi malými

stolečky až dozadu k velkému oknu s výhledem do odlehlé uličky.

„Páni, tak tady jsem opravdu ještě nebyla. Je to tady úžasné,“ rozplývala se Anna a rozhlížela se dokola.

Sotva jsme si sedly, už jsem viděla Mikiho, jak se k nám blíží s kouřícími šálky. Položil je před nás, popřál nám dobrou chuť. Než odešel, jemně mě objal, vlepil mi pusu do vlasů a zeptal se, jak dopadlo dnešní čtení pro děti ze školky. Vše jsem mu povyprávěla a on se smíchem odcházel zpět k baru.

„To je tvůj přítel?“ zeptala se najednou Anna.

Skoro mi zaskočilo, ale pak jsem si uvědomila, že je tady nová.

„Ne,“ odpověděla jsem, „jen kamarád. Má svého přítele a rozhodně se tím netají,“ smála jsem se.

Anna na mě zaskočeně hleděla a zkoumavě z dálky sledovala Mikiho. „Promiň,“ omlouvala se, „ale nevypadá, že by byl na kluky.“

„V pohodě,“ ujistila jsem ji, „rozhodně nejsi jediná, kdo si toho nevšimne. Myslím, že dost holek si na něj dělá zálusk. Ale to mají smůlu,“ zasmála jsem se. „Známe se od malička, chodili jsme spolu do školy. Vlastně díky němu jsem objevila toto místo, když tady začal brigádníčit. Nedivím se mu, že se tu nakonec rozhodl zůstat a vykašlal se na vysokou.“

Popíjely jsme kafe a u toho si povídaly. Většinu času spíš povídala Anna o svém muži, o tom, jak se vdávala jako hodně mladá, o stěhování a nemožnosti mít děti. Sdílela se mnou vše, i když mě znala teprve od dnešního dne. Zrovna jsem se smála jedné její historce, když kolem nás procházel Miki a postavil před každou zákusek.

„Pozornost podniku, dámy,“ upřel na mě své čokoládové oči. „Liv, máš zavolat svému ochránci, prý mu nebereš telefon.“

„Sakra, zapomněla jsem si zapnout zvuk, zavolám mu, díky, Miki.“

Začala jsem hrabat v kabelce a hledat mobil, který hlásil tři zmeškané hovory, a vytočila bratrovo číslo. Po prvním zazvonění se v telefonu ozval hluboký hlas, ve kterém jsem hned poznala Danova parťáka.

„Alexi? Co je za problém?“ zeptala jsem se bez pozdravu. „Ok, o večeri se nebudu starat. Je mi jedno, co to bude, hlavně že nemusím vařit já, děkuji.“ Chvilí jsem s úsměvem poslouchala, jak se bratr s Alexem dohadují, na co má kdo chuť a co přinesou, a pak jsem se rozloučila.

„Tak ty máš ochránce, jo?“

„Mám,“ přiznala jsem, „myslím, že se chráníme navzájem.“

Protože jsem to nechtěla dál rozebírat, raději jsem se pustila do svého zákusku. Sladkosti byly moje slabina a Miki moc dobře věděl, že žádný zákusek nikdy neodmítnu.

„Hmmm, je výborný, zkus ho,“ pobídla jsem Annu a začala ve mně narůstat nervozita z jejího vyptávání.

Ta se na mě jen zkoumavě zadívala a předtím, než si vložila do úst první sousto, poznamenala: „Zdá se mi to, nebo se s nikým nedělíš o své soukromí? Mám pocit, že ani v práci o tobě nikdo nic neví.“

„Nedělím, nezlob se. Není to tak, že bych to nechtěla povídat tobě, ale nikomu obecně.“

„V pořádku, naštěstí mi nevádí mluvit o sobě, knihách a jiných věcech. Manžel mi říkává, že by občas potřeboval, abych šla vypnout,“ zachichotala se moje nová kamarádka.

Zase jsem se uvolnila a užívala si pohodové odpoledne. Poté co jsme si vyměnily telefonní čísla a rozloučily se, vydala jsem se pomalu k domovu. Po cestě jsem koupila víno a kytici oranžových růží. Chvilku jsem si povídala s Tonym u výtahu o nejnovější detektivce, kterou měl právě rozečtenou, a vyjela jsem do sedmého patra. Po otevření dveří našeho bytu jsem se zaposlouchala, jestli uslyším dva mužské hlasy. Díky tichu jsem na chvilku zadoufala, že budeme s bratrem jen sami dva. Zula jsem si boty, položila kabelku, zhluboka se nadechla

a vešla do obýváku. Dany seděl na zemi před televizí, zazubil se na mě a mávl mi.

„Ahoj,“ pozdravila jsem jemně, položila víno na kuchyňskou linku a šla vyměnit kytky ve váze na jídelním stole.

„Čau Olivie,“ ozvalo se najednou kousek za mnou, když jsem napouštěla vodu do vázy. Prudce jsem se otočila a ocitla se tváří v tvář Danymu kolegovi Alexovi, který se vracel z koupelny. Musela jsem zaklonit hlavu, abych viděla do jeho světle šedých očí. Připomínaly mi kousky ledu. Divoce kontrastovaly s jeho černými rozcuchanými vlasy, opálenou pokožkou a temnými tetováním pokrývajícími jeho paže a kdoví co ještě. Svůj drsný vzhled ještě podtrhoval neustálým černým oblečením a koženými náramky na pravém zápěstí.

„Neříkej mi tak, Alexi, jsem Livi,“ zabručela jsem mezi zuby.

Priváděl mě k šílenství tím, jak byl namyšlený a sebevědomý. Moc dobře věděl, že mě naštvě, a proto si vždy našel možnost oslovit mě mým celým jménem. V šedých očích se mu pobaveně zablesklo.

„Dovolíš?“ šťouchla jsem do něj vázou s růžemi a doufala, že ho nějaký trn popíchá.

Jako by mi uměl číst myšlenky, v koutcích úst mu zacukalo od zadržovaného smíchu a odsunul se stranou.

Můj starší bratr se smál a kroutil nad námi hlavou. „Hej vy dva, mohli byste toho nechat? Nemůžete se mít konečně rádi, když spolu trávíte tolik času?“

Mezi mnou a Alexem byla neustále napjatá atmosféra. Choval se jako mistr světa a dával mi to náležitě najevo při každé příležitosti. Nechápala jsem, jak s ním Dan může celý den pracovat a poté ještě trávit večery u fotbalových utkání, filmů a chodit s ním do baru balit holky. Byli jako dvojčata. Od prvního dne, kdy se u policie seznámili, trávili spolu každou volnou chvíli. Vlastně si ani nepamatuju, kdy naposled jsme prožili den bez Alexe.

„To by pan důležitý musel přestat být takový debil,“ mumlala jsem si pro sebe při aranžování kytky a neuvědomila jsem si, že jsem to řekla dost nahlas. Polekaně jsem zvedla hlavu a sledovala, jak se Dan smíchy skoro utopil v pití.

„Ale, ale, Olivie, slyšel jsem dobře?“

Alexův hluboký hlas se nesl místností a viděla jsem, jak se ke mně pomalu přibližuje. Zase mě naštvál ještě víc, proto jsem nasadila rádoby drsný výraz a chystala si nějakou trefnou poznámku. Jakmile se ale zastavil úplně těsně vedle mě, moje vytočení se obratem změnilo ve vystrašení. Když jsem ucítila jeho dech a nechtěné otření o ruku, orosil mne studený pot, zadrhl se mi dech a jakákoliv odpověď byla fuč. Jediné, na co jsem se zmohla, bylo nehnuté zírání a snaha o dechová cvičení na zklidnění.

„Alexi! Okamžitě od ní couvni,“ šlehl najednou místností ostrý pokyn mého bratra.

Jmenovaný polekaně odstoupil a nechápavě přelétal pohledem mezi mnou a Danem.

„Liv? Dýchej,“ slyšela jsem vedle sebe jakoby z dálky, ale nedokázala jsem se soustředit. Jediné, co jsem si uvědomovala, bylo narušení mého osobního prostoru, točení hlavy, hučení v uších a potící se ruce.

„Livi?“

S obrovským úsilím jsem se přinutila otočit hlavu doleva a zadívala jsem se do známé uklidňující tváře.

„Nádech, princezno,“ zašeptal klidně a chytil mě za ruku. Něžná přezdívkou, kterou mě oslovoval, když jsme byli děti, mě donutila křečovitě mu sevřít ruku a trhaně se nadechnout. „Výborně,“ pochválil mě a sklonil se, abychom měli oči ve stejné výšce. „V pořádku?“ ujišťoval se.

Přikývla jsem a povolila svůj stisk.

„Vůbec nechápu, co se stalo a co jsem provedl, ale omlouvám se, tohle jsem nechtěl, kámo,“ ozval se vedle nás najednou znepokojený hlas.

Teprve v tu chvíli jsem si začala zase uvědomovat realitu, že tu nejsme sami, a střelila jsem nervózním pohledem po dvou mladících před sebou. Stačila jsem postřehnout, že asi poprvé v životě jsem v Alexově obličejí zahlédla nejistotu.

„Nic se nestalo, Alexi, jen jsi ji vylekal,“ pronesl zlehka Dan a pohládl mě po hřbetu ruky.

Vděčně jsem se na něj usmála, beze slov mu poděkovala, že můj záchvat nerozebírá dál, a šla jsem rychle do svého pokoje. V chodbě jsem ještě zaslechla, jak se ti dva už zase baví, jako by se nic nestalo. Zabouchla jsem za sebou dveře a sklouzla jsem po nich na podlahu. Zhluboka jsem dýchala a křečovitě svírala ruce omotané kolem sebe.

„Dýchej, Liv, dýchej, nic se nestalo, jen jsi přecitlivělá, nic ti nehrozilo...“ šeptala jsem si pro sebe jako mantru a pomalu se uklidňovala.

Takový záchvat úzkosti jsem neměla už několik měsíců a nechápala jsem, kde se tak najednou vzal. Nevím, jak dlouho jsem seděla na zemi, když se nade mnou ozvalo zaklepaní a já jsem polekaně uskočila ode dveří.

„Liv? Večeře je na stole, pojď se najíst.“

„Už jdu, Dany, jen se převlékám,“ zvolala jsem a slyšela vzdalující se kroky.

Rychle jsem ze sebe strhala šaty, popadla jsem oblíbené fialové triko s potiskem malých srdíček, riflové kraťasy a natáhla je na sebe. Vlasy jsem svázala gumičkou, podívala se do zrcadla a zakroutila jsem hlavou nad svými zčervenalými tvářemi a vystrašeným pohledem. Naposled jsem se trhaně nadechla a vyšla ze svého pokoje. Dan s Alexem už seděli u stolu a jedli pizzu rovnou z krabice. Znechuceně jsem nad nimi protočila oči a šla si pro talíř s ubrouskem.

„Jaký jsi měla den?“ zeptal se mě najednou Alex.

Zvedla jsem hlavu od svého jídla a ubezpečila se, že tímto lehkým tónem opravdu mluví na mě. Střetli jsme se pohledem a já jsem opět zahlédla záblesk nejistoty, a dokonce lítosti.

Nesměle jsem se pousmála. Možná ten můj záchvat nebyl k ničemu a konečně si mě přestane dobírat.

„Klidný, ale i tak mi to v práci rychle uteklo. Jaký jste měli den vy dva?“

„Asi ne tak klidný jako ty,“ zasmál se Alex a střelil pohledem k Danovi.

Zásadně jsme se o jejich práci nebavili. Nechtěla jsem vědět, jestli chytali drogové dealery, dávali pokuty za parkování nebo jen seděli v kanceláři. Od začátku jsem těžce nesla, že se bratr v práci může ocitnout v ohrožení života, a užírala jsem se strachem o jediného člověka, který mi zbyl a staral se o mě.

„Co nového v práci? Zase nějaké čtení pro děti?“

„Nic moc, jen hledáme na poslední chvíli záskok za Sofii, už bude nastupovat na mateřskou,“ odpověděla jsem na Danovu otázku. „A čtení dneska bylo, Sof zase neposlechla pokyny učitelky a vystrašila dvacet dětí.“

„To je asi fakt číslo. Myslím, že tam za tebou konečně budu muset zajít a seznámit se s ní,“ poznamenal pobavený bratr.

„Podle mě byste si rozuměli. Ale měl by sis pohnout, protože tam bude už jen tento týden.“

„Ještě by ses jí zalíbil, zamilovala by se do tebe a rozhodla se žít radši s tebou než s otcem svého dítěte a co potom?“ dobíral si ho Alex, protože moc dobře věděl o Danově fobii z dětí.

Ten se naoko pokřičoval. Smála jsem se jejich poštuchování, uklízela po dojedené večeři a oznámila jim: „Můžete se oba uklidnit, žádný otec dítěte není a rozhodně se ani žádný nehledá. Díky za večeři. Jdu si číst.“

Nalila jsem si sklenku růžového vína, co jsem si koupila. Odešla jsem do pokoje, sedla na lavici pod okno a začetla se do románu. Asi za hodinu jsem se odtrhla od knihy a šla si pro pití. Když jsem si brala z lednice džus, viděla jsem, jak Dan s Alexem sedí na zemi a mají kolem sebe rozložené papíry a fotky. Byla jsem na to zvyklá, často u nás v obýváku probírali případy, a tak jsem tomu nevěnovala pozornost. Předchozí

večer jsem na konferenčním stolku zapoměla notebook, a když jsem si pro něj šla, zahlédla jsem na fotce povědomou tvář.

„Proč tady máte na fotce Annu?“

Oba ke mně zvedli hlavu. „Cos to teď řekla, Olivie?“

A už zase tady byl arogantní Alex s jeho povýšeným tónem.

„Livi, Alexi, už ti to nebudu znovu ří...“ vyjela jsem na něj.

„Liv,“ přerušil mě bratr, „cos to řekla?“

„Ptala jsem se, proč v našem obýváku na zemi leží fotka Anny.“

„Ty ji znáš?“

„Ano, bude k nám nastupovat místo Sofie do knihkupectví. Je moc milá, dneska jsem s ní byla v kavárně, když ses mi pokoušel...“

„Cože jsi s ní byla?“

„Přestaňte mi skákat do řeči, sakra,“ osopila jsem se na oba, „jste hlui? Nebudu vám pořád všechno opakovat!“

„Promiň, Liv, prostě jen nemůžu uvěřit, že se znáš s někým takovým.“

„S jakým takovým? Co tím myslíš?“

Uvědomovala jsem si, že můj tón je ostřejší, než by měl být. Sice jsme se s Annou teprve seznámily, ale i tak mi vadilo, že o ní naznačovali něco špatného.

„No, vlastně se zajímáme o jejího muže,“ vysvětloval mi Dan, „nedávno se přistěhovali a slušně řečeno nám na něm něco nesedí.“

Svého bratra jsem znala velmi dobře a podle jeho výrazu mi bylo jasné, že se jedná o něco důležitého.

„Aha... s Annou jsme si od první chvíle sedly, teda aspoň mám takový pocit. Myslím, že je to dobrý a upřímný člověk.“

„Zdání často klame, kotě, o tom bych ti mohl povídat hodiny,“ pronesl posměšně ten arogantní blb.

Zamračila jsem se na něj. „Bože, Alexi, neříkej mi kotě, nejsem žádná tvoje milenka, hračka ani nic podobného.“

„Sorry, beruško, ale co tak sleduju, vadí ti každé moje oslovení.“

„Kdybys mi říkal normálně mým jménem, bude to v pohodě.“

„Vždyť ti tak říkám, Olivie, a i to ti vadí,“ konstatoval a mrkl po bratrovi, který měl evidentně co dělat, aby se nesmál.

„Má pravdu, Liv, říká ti tvým jménem,“ pokrčil rameny ten zrádce.

„Vy dva jste se hledali, až jste se našli, že?“

Znechuceně jsem převrátila oči, sbalila si notebook, džus a odcházela do pokoje. Nechala jsem otevřeno, lehla jsem si s notebookem do postele a sledovala, jaké dětské knihy budou vycházet. Mohla bych to dělat v pracovní době, ale ráda jsem si o tom v online katalozích četla v klidu. Dělal jsem si poznámky o některých pohádkách, které by se podle mě mohly hodně prodávat.

„Liv?“ přerušilo mě klepnutí a bratrova hlava ve dveřích. „Můžu na chvíli?“

„Jistě,“ posunula jsem se a udělala mu vedle sebe místo.

Dan si sedl a pousmál se, když uviděl, co dělám. „Potřeboval bych, abys mi prozradila, co víš o té tvojí nové kolegyni,“ přiznal po chvilce mlčení.

Zvedla jsem k němu pohled od obrazovky. „Proč?“

„Její muž rozhodně nepatří mezi svatoušky a nevíme, jestli v tom nejede i ona,“ bylo vidět, že váží každé slovo, aby mi neprozradil cokoliv navíc.

„V čem, Dany...?“

„Liv,“ přerušil mě zlehka, „myslím, že máme dohodu. O případech s tebou nemůžu a ani nechci mluvit, abych tě do něčeho nezatáhl. Nic bych ti neřekl, ale ty jsi ji poznala na fotce. Moc by nám pomohlo, kdybys mi o ní něco řekla.“

Hleděli jsme si vzájemně do očí.

„Dobře. Je hodně upovídaná a otevřená, ale nějak moc toho zatím neprozradila,“ připustila jsem, „i když o ní toho

vím o hodně víc než ona o mně. Má manžela, přistěhovali se nedávno, ale to už víte. Prý její muž hodně pracuje, ona byla chvíli v jeho firmě asistentkou, ale nebavilo ji to. Chtěl po ní, aby zůstala v domácnosti, jenže miluje knihy a děti, takže se rozhodla zkusit místo u nás. A ještě mi řekla, že nemůže mít vlastní děti. To je asi všechno. Jinak jsme se bavily o čtení.“

Bratr na mě upíral své laskavé oči a zkoumal, jestli jsem mu něco nezatajila.

„Díky, Liv,“ stiskl mi ruku a zvedl se z postele. Už byl skoro na chodbě, když jsem si stoupla k posteli a zavolala na něj:

„Dany?“

„Copak?“

„Já... vím, že to nic neznamená a netuším, proč se o tu rodinu zajímáte, ale mám takový pocit, že Anna je dobrý člověk. Čistý. Nevím, jak to vysvětlit. Prostě z ní cítím upřímnost. Zní to divně, že?“

Stydlivě jsem se na něj dívala a popotahovala si uvolněnou nitku na šortkách. Bratr si povzdechl a vrátil se ke mně do pokoje. Na chodbě jsem zahlédla zamyšleného Alexe.

„Nezní to divně, princezno, prostě jsi i po tom všem moc hodná a vždycky v každém vidíš jen to dobré a snažíš se přehlížet to špatné. Neříkám, že v tomto případě něco špatného je, snad máš pravdu a ta žena není do ničeho namočená. Víš, tato tvoje vlastnost se mi na tobě líbí nejvíc. Že chceš vidět jen to pozitivní,“ přiznal. „Přesně jako máma,“ dodal tak potichu, že jsem to sotva zaslechla.

„Jak u koho. Mám takový pocit, že mladá dáma mě má za člověka, na kterém není pozitivního nic,“ ozvalo se pobaveně z chodby.

Nostalgická nálada mezi námi s Danem byla jako mávnutím proutku pryč. Protočila jsem nad tím oči.

„Ne že by ses snažil mě přesvědčit o opaku, že, Alexi?“ Odpovědí mi byl jen vzdalující se smích. „To je fakt blb. Jak s ním můžeš být celé dny a nezabít ho?“ utrousila jsem k bratrovi.

„Ke mně se chová jinak, Liv. Je to hodný člověk. Už tě zná dost dobře na to, aby věděl, čím tě naštve, a baví ho se do tebe strefovat. Jsi pro něj snadný cíl,“ přiznal se smíchem a odcházel.

Zavřela jsem za ním dveře a začala jsem hledat pyžamo. Zatímco jsem si rozčesávala vlasy a odličovala se, přemýšlela jsem nad vším, co se během dneška událo. Pořád jsem nechápala, kde se vzala úzkost, kterou jsem pocítila po takové době. Mračila jsem se na sebe do zrcadla a snažila se projít v duchu několik předchozích dní, jestli mě něco nerozhodilo, ale na nic jsem nepřicházela. Moje bývalá terapeutka by na mě byla pyšná, že nad tím uvažuji, ušklíbala jsem se. Přestože byl pátek a teprve devět hodin večer, vydala jsem se do koupelny. Předpokládala jsem, že bratr s Alexem už odešli do nějakého baru jako každý pátek, kdy měli volno, a ticho v bytě mě v tom utvrzovalo. Shodila jsem ze sebe oblečení, vlezla pod horkou sprchu a při zpěvu ze mě celodenní napětí pomalu odplouvalo pryč. Až když jsem měla na rukou varhánky, rozhodla jsem se vyjít ven, oblékla jsem si své nové pyžamo s růžovo-modrými jednorožci, do kterého jsem se zamilovala ve výloze s dětským oblečením. Díky své malé postavě jsem se do něj vešla také a při pohledu na rozkošné jednorožce na kratasech a tílku jsem se sama sobě zasmála. Mokrý vlasy jsem zamotala do červeného ručníku a vyšla do chodby.

„V tom pyžamku vypadáš moc roztomile, Olivie,“ ozvalo se ve ztemnělé chodbě.

Trhla jsem sebou a snažila se zpomalit svůj tep. Odfrkla jsem a chystala se na opravení jména, ale pak jsem si vzpomněla na bratrova slova o snadném terči, a proto jsem zkusila změnit strategii. Líbezně jsem se usmála na Alexe zavazujícího si boty.

„Děkuji, Alexandře. O tobě se to bohužel říct nedá.“

Moje klidná reakce jej viditelně překvapila a blýskl po mně uznalým úsměvem. I když letní pyžamo neodhalovalo nic

nemravného, cítila jsem se v něm nepříjemně odhalená. Nervózně jsem si potáhla výstřih na prsou a vydala se úprkem ke dveřím svého pokoje. Přemýšlela jsem, co tady ještě dělají a jak jsem si mohla myslet, že jsem sama doma.

„Olivie?“

Zavolání mě tak rozhodilo, že jsem zakopla o vlastní nohu a ve snaze nespadnout jsem se bouchla hlavou o dveře, jen to zadunělo.

„Do pytle,“ zanađávala jsem a snažila jsem se něčeho zachytit, ale hlava se mi točila jako na kolotoči a já byla okamžitě dezorientovaná. Vnímala jsem spěšné kroky a najednou mě uchopily silné paže. Na malou vteřinu jsem ztuhla a začala přerývaně dýchat.

„V pořádku, držím tě,“ slyšela jsem u ucha Alexe. Asi vyčítal, že jsem zase v podobném stavu jako před večerí, a lehce uvolnil stisk. „Neublížím ti...“

Překvapeně jsem se na něj pomalu otočila a viděla v jeho očích upřímnost. „Nikdy bych ti neublížil,“ přiznal tiše, „Dan by mě totiž zabil,“ dodal po chvíli normálním hlasem se smíchem.

Zasmála jsem se s ním, ale vzápětí jsem zasténala a ruka mi vyletěla k hlavě.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, mám pocit, že se mi rozskočí hlava a u toho budu zvracet.“

Zavřela jsem oči a přemáhala náhlou nevolnost. Cítila jsem lehké otřesy Alexových rukou, kterými mě stále držel.

„Ty se mi směješ?“ zavrčela jsem podrážděně.

„To bych si nedovolil, zlato.“

Podle jeho tónu mi bylo jasné, že má co dělat, aby udržel vážnou tvář. Neměla jsem sílu ho peskovat.

„Až tě pozvracím, nestěžuj si. Můžeš si za to sám.“

„Já? A to jako proč? Co jsem provedl? Nemůžu za to, že jsi takové nemehlo a neumíš chodit...“ Další slova zastavila moje ruka před jeho obličejem.

„Ticho, Alexi, nemluv. Potřebuju led na tu bouli na hlavě, a ne poslouchat tvoje urážky.“

Chtěla jsem se vyprostit z jeho paží, ale docílila jsem jen toho, že mi obtočil jednu ruku kolem pasu a směřoval mě do obývacího pokoje. Zhroutila jsem se na sedačku, shodila uvolněný ručník z umytých vlasů a chytla se za hlavu. Periferním viděním jsem sledovala, jak Alexandr dává kostky ledu do utěrky.

„Co to bylo za divnou ránu?“

„Nic, Dany, to se jen tvoje malá sestřička snažila přerazit hlavou dveře.“

Bratr na mě upíral nechápavý pohled. „Cože?“ Zkoumal mě a zastavil se pohledem na mém pyžamu. Preventivně jsem přivřela oči a čekala jeho výbuch smíchu, který přišel vzápětí. „Tos koupila kde? V hračkářství?“ šermoval prstem a řehtal se mým jednorožcům.

Kdyby mi nebylo tak špatně, něco bych mu obratem odsekla, ale zmohla jsem se jen na převrácení očí a i to mi způsobilo další nával nevolnosti. Tiše jsem zaúpěla a svezla se k zemi. Měla jsem v plánu si lehnout na měkký koberec a položit si nohy na sedačku, ovšem jakmile jsem se dotkla země, okamžitě u mě byli oba a snažili se mě každý z jedné strany vytáhnout nahoru.

„Co to děláte? Pusťte mě. Chci si zvednout nohy nahoru, jestli to bude lepší,“ odstrkovala jsem je.

Zaslechla jsem dva úlevné výdechy, což mi vykouzlilo na tváři úsměv. „Lekli jste se?“

„Ne asi,“ zaznělo od Dana ironicky a Alex na mě upíral své šedé oči. Jemně mi odhrnul vlasy z čela a přiložil mi led na bouli. Bolestivě jsem sykla.

„Díky, kluci.“

„Liv? Je ti špatně? Chtěli jsme akorát vyrazit do baru sledovat zápas, ale můžeme zůstat s tebou a dívat se tady.“

Zavrtěla jsem hlavou při představě kombinace mé bolavé hlavy a jejich řevu u televize.

„Ne, jen běžte, budu v pořádku. Půjdu si lehnout a spát.“

Zvedli se ode mě a začali se chystat k odchodu. Se zavřenými očima jsem klidně rozdýchávala ustupující tepání v hlavě. Byla jsem fakt nemožná, když jsem dokázala zakopnout o vlastní nohu. Vedle sebe jsem ucítila závan bratrova parfému a pohlázení po čele.

„A nemohl by za tebou třeba přijít Miki?“

„Dnes je na večeri u potenciálních tchánů.“

„A co Sofie? Měl bych lepší pocit. Snad nemáš otřes mozku.“

„Hmmm... Ne, Dany,“ zašeptala jsem.

„Proč? Myslel jsem, že jste kamarádky.“

„To jsme, ale neví ani kde, ani s kým bydlím. Soukromí spolu nerozebíráme a nemíním to měnit,“ přiznala jsem neochotně.

„Proč?“ hleděl na mě nevěřicně.

Přechytila jsem si utěrku s ledem levou dlaní a pravou ho uchopila za ruku.

„Protože pak nastávají otázky a já nechci, aby někdo věděl o mé minulosti... Aby mě někdo litoval nebo mnou pohrdal...“

Stisk na mé dlani zesílil. „Liv, to je přece blbost. Tys za to nemohla a moc dobře to víš.“

Sklopila jsem pohled. „Vím, ale v hloubi duše mi někdy zazní, že to mohlo být jinak a můžu si za to sama. Ne, nepřerušuj mě,“ poznamenala jsem, když jsem viděla jeho rozčilení, „dnes už opravdu vím, že za nic nemůžu, ale občas mě to přepadne a zjistila jsem, že se prostě cítím líp, když o mně nikdo nic neví. Nezkoumám jejich pohledy, neznervózňují mě, necítím nejistotu...“

Po mém přiznání nastalo hrobové ticho. Otočila jsem hlavu, abych zjistila, kde je Alex. Stál malý kousek od nás, mračil se a sledoval nás upřeným pohledem.

„Budu v pohodě, Dany, běžte.“

Zase jsem rychle zavřela oči, abych mu neviděla ve tváři lítost a bolest.

„Livi... Dobře, tak jdeme, Alexi. Kdybys cokoliv potřebovala, zavolej. Než půjdeš spát, napiš mi, ať vím, že jsi v pořádku.“

„Domluveno. Bavte se.“

Slyšela jsem zabouchnutí dveří a hodnou chvíli jsem přemýšlela, co to se mnou dneska je a proč jsem tak přecitlivělá. Pomalu jsem se pokusila posadit a uvědomila jsem si, že po motání hlavy už není ani památky. Zvedla jsem se na nohy a pro jistotu zůstala stát. Všechno se zdálo dobré, takže jsem se došourala do kuchyně, odložila mokrou utěrku do dřezu, vzala si džus a šla do pokoje. Jakmile jsem ztěžka dosedla na postel, uslyšela jsem cvaknutí zámku a kroky na chodbě.

„Olivie?“

„Jsem ve svém pokoji.“

Po krátkém klepnutí se otevřely dveře a vešel Alex. „Mám ti vyřídit, že Tony o všem ví, má noční, takže kdybys potřebovala, stačí zavolat buď jemu, nebo na recepci a hned je tady. Dan mu dal tvoje klíče a teď se ještě na něčem domlouvají.“

„Ale neee,“ zasténala jsem do polštáře, „nejsem malé dítě, dokážu se o sebe postarat sama.“

„To nikdo netvrdí, ale Dan má o tebe strach, tak mu musíš dovolit, aby udělal aspoň tohle, pokud ho nechceš mít celou noc za zadkem,“ pronesl Alex a já tomu nemohla uvěřit. Za dnešní večer na mě už po několikáté promluvil bez jeho typické arogance.

„Dobře, poděkuj oběma. Jdu si lehnout a spát,“ oznámila jsem a přikryla se červenou chlupatou dekou, kterou jsem používala místo peřiny vždy, když se něco dělo. Byla to jedna z mála památek na rodiče a při každé nemoci, splínu nebo smutku jsem se zachumlala do deky a představovala si dotek mámy.

Dveře už byly skoro zavřené, když se v nich opět objevila štrapatá hlava. „Opravdu se cítíš líp?“

Chtěla jsem na něj vyjet, aby mě už konečně nechali všichni na pokoji, ale jeho tón mě zarazil, protože byl nezvyklý, skoro až něžný. Polkla jsem všechn hněv, co ve mně pomalu doutnal, a donutila jsem se klidně odpovědět.

„Ano, opravdu, nelhala bych vám, slibuju.“

Alex mi pátravě hleděl do očí, pak téměř neznatelně pokývl hlavou a odešel. Vydechla jsem úlevou, popadla telefon a napsala bratrovi zprávu. Nasadila jsem si sluchátka, pustila hudbu, při které se mi vždy dobře usínalo, a zavřela oči.

Byla jsem tam zase. Všude byla tma a ve vzduchu byl cítit strach. Můj strach. Upírala jsem oči do tmy a věděla, co přijde. Po krku mi tekł studený pot. Nervozitou jsem si zarývala nehty do dlaní. Pak jsem to uslyšela... Ten ďábelský smích, který mě pořád pronásledoval a tuhla mi při něm krev v žilách. Byli tady. Vedle sebe jsem zaznamenala pohyb. Začala jsem kolem sebe kopat a mlátit rukama. Marně. Odpovědí mi byl jen další smích a hlasitý dech u mého ucha. Rozkřičela jsem se z plných plic.

„Liv! Probuď se!“

Přísný tón mě vytrhl z noční můry. Otevřela jsem oči a rozhlédla se kolem sebe. Dveře na chodbu byly otevřené a pruh světla dopadal na Danovu ustaranou tvář. Seděl na mé posteli a silně mi přidržíval ruce u těla. Když uviděl, že jsem vzhůru, uvolnil stisk a setřel mi slzy z tváře. Vzlykla jsem a zadívala se z okna, které jsem večer zapomněla zatěmnit.

„Už zase se mi o tom zdálo...“

„Moc mě to mrzí, Liv. Přišel jsem domů a slyšel tvůj křik až na chodbě. Bylo mi jasné, o co jde, hned jak jsem uslyšel ten řev.“

„Proč teď?“

„Přemýšlel jsem o tom cestou do baru. Překvapilo mě, jak jsi zareagovala na Alexe, když byl u tebe. Myslím, že to máš

v podvědomí a víš, že se blíží výročí máminy a tátovy smrti... asi to spouští vzpomínky," zašeptal jemně Dan a posunul se ke mně.

„Asi máš pravdu," uznala jsem, snažila se bojovat se slzami, ale marně.

„Tak moc mi chybějící a..." Hlas se mi zlomil a bezmocně jsem se rozplakala.

Okamžitě jsem se ocitla v bratrově pevném objetí. Skoro až zoufale jsem se k němu přitiskla a smáčela mu oblečení slzami. Skopl si boty na zem, lehl si i se mnou v náručí a přikryl nás červenou dekou. Opřel se mi bradou o hlavu a ještě víc mě k sobě přimkl.

„Taky mi chybějící, Liv," zašeptal mi do ucha, „ale vždycky když se mi zasteskne, připomenu si, jak jsem vděčný, že jsi naživu ty... Kdyby ses tehdy na poslední chvíli nerozmyslela, že s nimi nepojedeš, přišel bych i o tebe... To bych nepřežil.“

„Já bych to nezvládla bez tebe, Dany, to víš, nikdy ti nepřestanu být vděčná, že ses o mě postaral a staráš doted.“

„Vždyť i ty se staráš o mě, princezno.“

Můj tep a dech se pomalu zklidňovaly. Zadívala jsem se do osvětlené chodby a prolomila jsem ticho.

„Kolik je vůbec hodin? Jsi sám?“

„Asi půl třetí, nevím jistě. Jo, jsem sám. Sice jsem si dovedl jednu servírku, ale když jsme tě uslyšeli, tak podle jejího výrazu soudím, že si nejspíš myslela, že tě s ní chci podvádět nebo co. A já jsem chtěl být u tebe, tak jsem ji poslal pryč.“

„To je mi líto," zvedla jsem hlavu a zadívala se mu do očí.

„Nemusí. Tys mě potřebovala," pokrčil rameny bratr, „spi, zůstanu tady s tebou, jestli chceš.“

„Chci. Dobrou noc, Dany.“

„Dobrou, Liv.“

Zlehka mě pohladil po zádech a pohodlněji se uvelebil na mých načechraných polštářích, nad kterými vždy ohrnoval nos. Pro tentokrát si jen odfrkl a mlčel.

Sobota

Probudilo mě zaskřípění matrace a následné kroky. Mžourala jsem přes sluneční paprsky, které probleskovaly v mezeře mezi závěsy, a zpod přivřených víček jsem sledovala Dana zatemňujícího pořádně okno. Pokoj se ponořil do příjemného šera a po klapnutí dveří i ticha. Než jsem zavřela oči, zavrtěla jsem se. Po noční můře a skoro probdělé noci jsem byla unavená a vyčerpaná.

Znovu mě probrala lahodná vůně, na kterou reagoval můj vyhládlý žaludek hlasitým kručením. Vyhrabala jsem se z polštářů a zamotané deky, rychle vyměnila pyžamo za volné černé šaty s drobnými růžovými kvítky a obloukem se vyhnula zrcadlu. S make-upem jsem se nenamáhala, pouze jsem si pročísla vlasy prsty, vydala jsem se do koupelny a celou dobu jsem se stále úspěšně stranila zrcadla. Nepotřebovala jsem vidět, jak vypadám, dovedla jsem si to představit. Takové noční můry mě provázely dost často, takže jsem se znala moc dobře. Když jsem vyšla z koupelny a vydala se ke kuchyni, zaslechla jsem opět dva hlasy. Zhluboka jsem se nadechla a pomyslela si, proč ten člověk rovnou nebydlí tady a platí nájem někde jinde, když u nás evidentně tráví každou volnou chvíli.

„Á, Šípková Růženka se rozhodla přijít na oběd?“

„Cože? Na jaký oběd? Kolik je hodin?“

Zmateně jsem pohlédla na pobaveného bratra a zaostříla jsem na hodiny na mikrovlnce. Nedala jsem si kontaktní čočky, takže jsem viděla jen rozostřené červené světlo místo číslic.

„Teda Olivie, neznat tě, řekl bych, žeš byla včera v baru ty, a ne my s Danem. Vypadáš...“

„Ne, neříkej jak,“ přerušila jsem ho ostře. Nepotřebovala jsem slyšet, že vypadám jak zombie, věděla jsem to. Taky jsem se tak cítila.

„... trochu jetá,“ dořekl ten blb jakoby nic.

Podívala jsem se na něj, a přestože jsem viděla rozmazaně, dovedla jsem si domyslet jeho samolibý úšklebek. Nenamáhala jsem se s odpovědí, otočila jsem se na patě a odešla.

„Liv, on to tak nemyslel, vrať se,“ volal za mnou Dan.

Hned potom jsem zaslechla Alexovo ohrazení: „Ale jo, myslel.“

Nevysvětlovala jsem jim, že jsem šla do pokoje, abych zvedla zvonící mobil, který neslyšeli. Rychle jsem si nasadila čocky a až pak jsem přijala hovor. Znovu jsem se vydala ke kuchyni, kručení v žaludku nabíralo na intenzitě.

„Ahoj Anno, omlouvám se, že to tak dlouho zvonilo, nemohla jsem najít mobil,“ přivítala jsem svou novou kamarádku a ignorovala dva zkoumavé pohledy.

Na druhé straně se ozval její veselý smích následovaný pozvánkou na oběd. S díky jsem odmítla, protože přede mě právě bratr položil plný talíř, ale domluvily jsme se na setkání v kavárně, kterou jsem jí včera ukázala. Uvědomovala jsem si, že její bezstarostný telefonát mi zvedl náladu, a cítila jsem se líp. Zavěsila jsem a ihned se vrhla na jídlo.

„Je to vynikající, Dany,“ chválila jsem s plnou pusou.

Chvilí bylo ticho, než mi odpověděl. „Díky. Tak ty se dneska sejdeš s Annou?“

„Jo, jdeme na kafe, proč? Je s tím nějaký problém?“

„Ne, jen jsem se chtěl ujistit.“

Po té větě jsem se zamračila. „Proč by ses měl ujistňovat? Je snad moje věc, s kým se scházím, a navíc mi pořád říkáš, ať nesedím doma a někam jdu. Takže můžeš mít radost, jdu s kamarádkou do kavárny.“

„Jsem rád, že jdeš ven, ale nejsem si jistý, že se mi líbí s kým.“

Oba jsme mluvili lehce nabroušeným tónem. Uvědomovala jsem si, že má o mě strach, a donutila jsem se uklidnit.

„Dany,“ pronesla jsem smířlivě, „přece jsme si to včera vysvětlili. Chci se s ní přátelit, zkus to tolerovat, prosím,“

zadávala jsem se do jeho pomněnkových očí. Po chvíli pokývl hlavou. „Navíc jdeme do kavárny za Mikim, takže budu celou dobu pod dohledem a nic se mi nestane. Klidně mu můžeš zavolat, aby ti podával hlášení, jestli pořád žiju,“ zasmála jsem se, ale úsměv mi zamrzl na rtech, když jsem uviděla pohledy Dana a Alexe. „To byl vtip, proboha,“ vyhrkla jsem rychle.

„O tom se nevtipkuje, zvlášť když se jedná o ni a jejího muže,“ zavrčel Alex tiše.

„Už ani slovo, máme dohodu, že nechci vědět nic o vaší práci.“

„My dva jsme se na ničem nedohodli, Olivie,“ pronesl drze.

„Alexi, myslím, že na tebe se ta dohoda vztahuje taky, když jsi u nás víc než doma,“ podotkl Dan a vrhl na svého partáka výraz, který jsem nedokázala rozluštit.

„Ok, už ani slovo,“ rozhodil Alex rukama, jako by se vzdával, a pokračoval v jídle.

Naštěstí už jsem dojedla, protože mě v ten moment přešla chuť. V duchu jsem se peskovala za tu poznámku, v hlavě se mi začaly rojit nejhroznější teorie, v čem její manžel „podniká“ a zda o tom jeho žena opravdu neví, nebo se na tom podílí s ním. Nebyla jsem si už jistá, jestli je dnešní schůzka dobrý nápad. Doteď jsem si myslela, že se o toho chlapa zajímají kvůli nějakým daňovým únikům nebo něčemu podobnému, ale po jejich výrazu na moji poznámku jsem si tím už jistá nebyla a děsilo mě to.

„Livi,“ bratrův hlas mě vytrhl z myšlenek, až jsem polekaně upustila vidličku, „přestaň nad tím přemýšlet, vidím, jak ti to šrotuje v hlavě. Prostě s ní běž a užij si odpoledne.“

Přinutila jsem se usmát, sebrala jsem pod stolem příbor, vzala všechny prázdné talíře a odnesla je na kuchyňskou linku. Viděla jsem, jak se přesunuli na sedačku do obývacího pokoje, Alex se naklonil až k Danovi a něco si šeptali, abych to neslyšela. Uklízela jsem v kuchyni a pořád jsem se necítila úplně v klidu.

„Omlouvám se, Olivie, neměl jsem říkat, že se o tom nevtipkuje, můžeš být v klidu, byla to jen blbá poznámka,“ pronesl najednou chraplavě Alex.

„Dobře, omluva přijata,“ řekla jsem při plnění myčky. Když jsem měla všechno uklizeno, ohlédla jsem se do obýváku. „Vyrázím dřív, ještě se chci stavít za Tonym dát mu novou knížku,“ oznamovala jsem. Byla jsem zvyklá, že od určité doby chtěl Dan vědět nejlíp o každém mém kroku, a mně to nevadilo. Chápala jsem ho. „Půjdu se pokusit ze sebe udělat člověka, ať se mě kromě Alexe nelekne ještě víc lidí.“ Jmenovaný se snažil ovládnout cukající koutky.

Po dlouhém boji jsem úspěšně zamaskovala šedivé kruhy pod očima a bouli na čele, která začínala lehce fialovět. Nalíčila jsem si oči, vyčesala vlasy do vysoko posazeného culíku a prohrábla neposlušnou ofinu, aby co nejvíc zakrývala modřinu.

„Lepší už to nebude,“ mumlala jsem si pro sebe. Ze skříně jsem vytáhla áčkovou černobílou puntíkovanou sukni a nové křiklavě zelené upnuté triko. Bezvadně ladilo s mýma očima. Když jsem si ho kupovala, nepřišlo mi, že by byl výstřih tak velký. Snažila jsem se jej vytáhnout nahoru, ovšem marně, pořád na můj vkus odhalovalo víc kůže, než jsem byla zvyklá. Nakonec jsem nad sebou mávla rukou, protože mě začínal tlačit čas, popadla jsem batůžek a nacpala do něj všechno potřebné.

„Odcházím,“ nakoukla jsem z chodby do obýváku a přitom balancovala na jedné noze ve snaze about si baleríny.

„Hezky se bav a pozdravuj Tonyho, Liv,“ popřál mi bratr otočený zády, jak civěl do telefonu.

Alex se na mě podíval a zaskočilo mu. „To jdeš v tomhle?“ hekal mezi kašlem a s očima upřenýma do výstřihu ukazoval na moje triko. Dan se v mžiku otočil čelem ke mně.

„Jo, jdu,“ odsekla jsem. Teprve v ten moment jsem si všimla, že při tom poskakování u obouvání mi opět triko sklouzlo

níž a lezla mi z něj krajková podprsenka. Nepříliš ladně jsem chytla elasticitou látku a vytáhla ji skoro až ke krku. „Kdybys nečuměl, kam nemáš, tak by ti nezaskočilo,“ pronesla jsem kousavě a sledovala jeho přivřeně oči se sebevědomým úšklebkem.

„Promiň, kotě, ale jinam než na tvoje prsa se dívat nedalo.“

Nadechovala jsem se a připravovala se ho poslat do patřičných míst, ale předběhl mě Dan se stejně znechuceným výrazem, který dokonale zrcadlil ten můj.

„Alexi, je to moje sestra, takže nepoužívej v jedné větě slovo kotě a prsa, když mluvíš o ní,“ na chvíli se odmlčel, sledoval, jak se Alex pousmál a rty neslyšně pronesl „sorry“, a pokračoval: „Liv, to ale neznamená, že neměl pravdu. To triko je dost vyzývavé, ne?“

„Ne, není, jenom mi sklouzlo, jak jsem byla předkloněná.“

Nemínila jsem se převlékat a ani se dál bavit o svém oblečení, takže jsem houkla z předsíně pozdrav a vystřelila k výtahu, jako by mi hořelo za zadkem. Uvnitř kabiny jsem se ještě lehce poupravila a vytáhla z batůžku balzám na rty. Tentokrát jsem měla jeden s vůní Coca-Coly, u něhož jsem od prvního vyzkoušení na rtech milovala ten pocit. Slastně jsem si oblízla natřené rty. Na nejružnějších balzámech jsem byla téměř závislá a zkoušela jsem všechny, na které jsem narazila.

„Krásné odpoledne, slečno,“ vítal mě v přízemí Tony s vřelým úsměvem.

Nemohla jsem jinak než mu jej okamžitě oplatit. „Krásný den, Tony, nesu vám horkou novinku. Včera vyšla a hned jsem si ji v práci vzala, ale zapomněla jsem vám ji včera půjčit,“ podávala jsem mu detektivku od jeho oblíbeného spisovatele.

Tvář se mu rozzářila ještě víc. „Moc děkuji, teď jste vystoupala na mém žebříčku oblíbenců na nejvyšší příčku,“ hravě na mě mrkl.

„Páni, to je pocta!“

„Jak vám je? Prý jste včera měla nehodu, váš bratr se o vás bál,“ zvážněl, zkoumavě mě sledoval a podával mi moje klíče, které mu večer dal Dan.

„Děkuji, už je to v pořádku, jen jsem se bouchla do hlavy. Vždyť víte, jaké jsem nemehlo,“ snažila jsem se znít bezstarostně, ale viděla jsem, že ho neoblafnu.

„Vypadáte unaveně,“ pronesl s nesouhlasným mlasknutím, „ale i tak vám to opět moc sluší,“ dodal okamžitě.

„Nespala jsem moc dobře,“ přiznala jsem tiše a měkce se na něj usmála.

Pokýval hlavou a pohladil mě po rameni. „Když budete chtít, přijďte za mnou kdykoliv. Ve dne, v noci, rád si s vámi popovídám a jsem tady skoro pořád, vždyť to víte.“

„Vážím si toho, Tony,“ stiskla jsem mu ruku, rozloučila se a vydala se do kavárny.

Po cestě jsem u sledování každodenního ruchu v parku opět poslouchala hudbu. Čím blíž jsem byla k místu setkání, tím víc jsem opět začínala být nesvá. Štvalo mě, že jsem poslouchala kluky a nechala se nahlodat ohledně Anny. Přinutila jsem se vytěsnit všechno do koutku mysli. Uviděla jsem ji stát před vchodem a číst si knížku, nad čímž jsem se musela po-
usmát, a nervozita byla okamžitě pryč. Vypadala přesně jako já. Každou chvíli, kdy jsem na někoho nebo na něco čekala, jsem využívala ke čtení. Zamířila jsem ke vchodu do kavárny.

„Ahoj Anno, co čteš hezkého?“

„Liv, ahoj, novou erotickou ságu, kde se spolu vyspí asi každý s každým, jak to vypadá,“ přiznala bez rozpaků na celé kolo, až se po nás pohoršeně otočila kolemjdoucí starší paní. Anna se na ni líbezně usmála a pokračovala v popisu děje.

Její poznatkům jsem se smála ještě vevnitř, když jsme si sedaly k jedinému volnému stolu. Když Anna míchala horkou čokoládu a listovala nápojovým lístkem, otáčela jsem se na všechny strany a hledala svého kamaráda. Věděla jsem, že má mít dnes službu.

Anna zaklapla nabídku a povídala mi o večeri, na kterou k nim mají přijít sousedi. „Ten chlap je šílený snob a jeho žena je ještě horší,“ stěžovala si, „ale nikoho jiného tady zatím neznáme, tak je Ed pozval. Z druhé strany je teď dům na prodej, doufám, že se tam přistěhuje někdo normální.“

„Určitě budete mít nějaké super sousedy,“ poznamenala jsem. „Ed, tvůj manžel? Co vlastně dělá?“ vypadlo ze mě bez rozmyšlení a skoro jsem si v ten moment připlácla ruku na pus, co to do mě vjelo.

„Eduard, ale to jméno nesnáší, takže Ed. Pracuje jako obchodní ředitel ve firmě jeho kamaráda od dětství. Vybudovali podnik společnými silami od úplných začátků, rozjeli to ještě na škole a teď vydělávají hodně slušné peníze. Ale peníze nejsou všechno. Věcně je zavřený v pracovně nebo odjíždí. Vážně bych si někdy přála poznat normální život.“

Zahleděla se nepřítomně z okna do ulice. Usilovně jsem se kousala do rtu, abych se dál nevyptávala na jeho práci.

„Čau zlato,“ ozvalo se za mnou. Načasování bylo perfektní a příchozí nás obě vytrhl z myšlenek.

„Miki, ahoj, hledala jsem tě,“ otočila jsem se na něj.

Znal mě tak dobře, že mu stačil jediný pohled, aby se zamračil a pohládl mě jemně na tváři. „Už zase.“

Přikývla jsem, i když se neptal. Věděl to. Sklonil se ke mně a objal mě. S povzdechem jsem se k němu přitulila a položila mu hlavu na hrud'. Byl jediný muž kromě bratra, komu jsem to kdy dovolila. Koutkem oka jsem viděla, jak na nás Anna nechápavě zírá, a byla jsem jí nesmírně vděčná, že mlčí.

„Mělas mi zavolat, Liv,“ šeptl mi do ucha.

Dojalo mě, jak se o mě stará další člověk. Považovala jsem ho za druhého bratra. „Nechtěla jsem tě rušit při návštěvě a noclehu u tchánů.“

„Tak tos klidně mohla, byla to katastrofa, nemají mě rádi. Teď se na tebe zlobím ještě víc, Liv, protože jsi mě mohla zachránit,“ huboval mi na oko.

Zasmála jsem se a vděčně se k němu ještě víc přitiskla. „Jak to? Každý si tě musí zamilovat.“

„Hmm, možná proto, že hned po příchodu jsem shodil nějakou křišťálovou kýčovitou vázu, pak se mi nervozitou tak třepaly ruce, že jsem pobryndal vyšívaný ubrus, a aby toho nebylo málo, tak jsem tak trochu šlápl na jejich nechutnou kočku. Nebyla by jí škoda, protože je fakt nechutná, nemá chlupy, ale oni ji zbožňují. Na rozdíl ode mě.“ Po jeho výčtu jsem se s chutí smála na celou kavárnu a slyšela jsem Annu, jak se ke mně přidala. „Bavit se na cizí účet, to by ti šlo,“ šťouchl mě Miki z legrace loktem a pobaveně se uculoval. „Máte všechno? Jdu se uklidit za bar, abych zas něco nerozbil nebo neroztlil.“

Bezmyšlenkovitě jsem si odhrnula z čela ofinu a Miki se v půlce kroku zastavil.

„Co to máš za bouli?“ upřel na mě znepokojený pohled.

„To nic není. Myslela jsem si, že jsem sama doma, a když jsem šla z koupelny v pyžamu, tak za mými zády najednou promluvil Alex. Lekla jsem se, zakopla a bouchla se hlavou o dveře dřív, než mě stačil chytit.“

Miki se prohýbal smíchy. Moc dobře věděl, jaké máme s Alexem vztahy. „Doufám, že se o tebe hezky postaral,“ poznamenal mezi smíchem.

„To si piš! Mohl za to on. Rozhodil mě tím, že komentoval moje pyžamo,“ odpověděla jsem taky se smíchem.

„To si dovedu představit,“ přitakal, „mimochodem to triko ti dnes vážně sekne,“ uličnický na mě mrkl.

„Alex se skoro zadusil pivem, když mě v něm viděl. Při obouvaní mi trochu sjel výstřih dolů,“ prozradila jsem mu.

Odpověděl mi dalším záchvatem smíchu a zvednutým palcem a vydal se k pultu. Po jeho odchodu jsem se strachem čekala, kdy se začne Anna vyptávat, co to mělo znamenat. Obavy na mně musely být vidět.

„Neboj se, Liv, nebudu nic vyzvídat, pochopila jsem už včera, že se s nikým o nic ze svého soukromí nedělíš. Teda

myslela jsem si to, než jsem viděla, že Miki toho o tobě asi ví hodně, co?“

„Víš všechno,“ přikývla jsem, a dál to nerozváděla.

Naštěstí se Anna už nevyptávala a následující hodinu jsme strávily příjemným povídáním o knihách, které momentálně čteme, o práci a atmosféra mezi námi byla krásně uvolněná. Líbila se mi čím dál víc a cítila jsem se s ní příjemně. Jako bychom se znaly odjakživa. Zjistily jsme, že jsme stejně staré a na hodně věcí máme podobný pohled nebo názor. Hodina utekla velmi rychle a najednou se Anna začala zvedat k odchodu.

„Zajdu zaplatit a bohužel musím jít chystat tu slavnou večeři,“ pronesla otráveným tónem.

„Určitě to taková hrůza nebude. Teda pokud nemáte nějaké kýčovitě vázy na rozbití nebo holou kočku na zašlápnutí,“ snažila jsem se ji rozveselit a povedlo se mi to.

„Nemáme,“ smála se, „kočky nesnáším, přijdou mi trochu děsivé. Četla jsem jednu knihu, kde je ta kočka systematicky mrzačila,“ otřepala se. „Měj se krásně, Liv, zase si zavoláme nebo napíšeme?“

„Jistě, budu ráda,“ ujistila jsem ji a zamávala.

Z batůžku jsem vytáhla iPod, knihu, pohodlně jsem se uvelebila v křesle, do uší si dala sluchátka, pustila hudbu a začala jsem se. Nikam jsem nespěchala, takže jsem přestala vnímat okolí a užívala si odpoledne. Ani jsem si nevšimla, kdy se přede mnou na stole objevila malá miska s dezertem. Pousmála jsem se nad Mikiho pozorností. Nikdy mě od čtení nevytrhl, vždy čekal, až za ním přijdu sama. Ujíдалa jsem vanilkový krém s ovocem a v myšlenkách se vrátila k teorii Dana, proč se mi zase zdají takové sny. V pondělí to bude opravdu přesně deset let, co zemřeli naši rodiče. Snažila jsem se toto datum celou dobu přehlížet, ale moje podvědomí to vědělo moc dobře. V tu chvíli jsem se cítila zahanbená, protože jsem chtěla výročí přejít jen tak. Sama nad sebou jsem

zakroutila hlavou a začala vymýšlet, kde nechám uvázat kytičky ze žlutých slunečnic, které máma milovala. Když jsem dojedla poslední sousto, sbalila jsem si věci, popadla prázdnou misku a skleničky a šla za Mikim za bar. Chovala jsem se tady jako doma. Jelikož jsem sem chodila několikrát týdně už roky, všichni mě znali.

„Díky, Livi,“ mrkl na mě při obsluhování dvou blondýnek, když jsem odkládala špinavé nádobí.

„Já děkuju za sladkou tečku, bylo to výborné. Máš chvilku čas, Miki? Chtěla bych s tebou mluvit v klidu o samotě.“

Po mých slovech se na mě obě holky u baru zamračily. Musela jsem se odvrátit na stranu, abych se nesmála nad jejich psíma očima, které upíraly na mého kamaráda. Ten ani na chvilku nezaváhal a pousmál se na mě.

„Jasně, jdi dozadu, hned za tebou přijdu.“

Prošla jsem úzkou chodbičkou a vešla do malé místnosti s věšáky, skříní a stolkem se dvěma křesílky. Na jedno jsem si sedla a čekala. Během pár vteřin se objevil Miki, přitáhl si křeslo naproti mému a chytil mě za ruce.

„Teď vážně, Liv, co se děje? Nechtěl jsem to moc rozmazávat před tou holkou.“

„Včera jsem měla zase panický záchvat. Z ničeho nic, Alex stál u mě dost blízko a najednou se mi zatmělo před očima, hučelo v uších a nebyla jsem schopná odejít. Naštěstí tam byl Dan, hned to na mně poznal a pomohl mi. Aby toho nebylo málo, tak jsem se bouchla do hlavy, jak jsem ti říkala, a v noci měla noční můru,“ vychrlila jsem ze sebe jedním dechem.

„Mělas mi zavolat, to přece víš,“ zašeptal jemně.

„Vím,“ přitakala jsem, „ale vážně jsem tě nechtěla rušit, navíc byl se mnou zbytek noci Dan. Myslí si, že je to kvůli pondělku. Už to bude deset let.“

„Páni, to snad ani není možné, jak to letí. Ale Danova úvaha bude asi správná. Půjдете spolu za vašima na hřbitov? Nebo chceš, abych šel s tebou?“

„Ještě jsme o tom nemluvili. Jak se domluvíme, dám ti vědět. Může být?“

„Dobře, klidně si to zařídím a budu s tebou celý den,“ rukou mi zvedl bradu, abychom se sobě dívali do očí, „myslím to vážně.“

Vděčně jsem se na něj usmála, objala jej a on mě k sobě okamžitě přitiskl. Nechápala jsem, čím jsem si zasloužila jeho přátelství. Vždycky byl ve škole mezi oblíbenci a já ta šedá myška, co sedí v koutě s knížkou a nezajímá ji okolní svět. Jednoho dne nás učitelka posadila k sobě kvůli projektu a od té doby se z nás stali nerozluční kamarádi. V době, kdy jsme s bratrem zůstali sami, si Miki prošel doma peklem kvůli své orientaci a semklo nás to k sobě ještě víc. Vyrůstal bez sourozenců a cítila jsem, že mě bere jako svou vysněnou sestru. Stejně tak já jsem jej považovala za druhého bratra. Anně jsem nelhala. Opravdu o mně jako jediný kromě Dana věděl všechno a i já jsem věděla všechno o něm.

„Budu muset jít, Liv, promiň,“ uvolnil mě pomalu z objetí.

„V pořádku, zajdu do květinářství objednat mamce kytku a pak půjdu domů.“

Zvedli jsme se a vydali se ruku v ruce do kavárny. Doprovodil mě až ke dveřím a ani si nevšiml, že jeho dvě nové obdivovatelky seděly zrovna u stolku u vchodu.

„Dávej na sebe pozor a kdyby něco, zavolej. Vždyť víš – čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu jsem tu pro tebe,“ zamrkal na mě svými dlouhými řasami a nevěnoval pozornost znechucenému odfrknutí od blondýnek.

Dostala jsem chuť je ještě víc poškádlit, a proto jsem se zvedla na špičky, dala Mikimu pusu a smála se jeho reakci, kdy se hraně ovíval po mém „polibku“.

„Díky za všechno, měj se hezky, ozvu se,“ mávla jsem mu a vyšla do parného dne.

V kavárně bylo díky klimatizaci příjemně a venku jsem se okamžitě začala potit. Rozhodla jsem se vyřídit objednávku

kytice co nejrychleji a pospíchat domů. Když jsem dorazila do bytu, měla jsem jej jen sama pro sebe a na lednici jsem objevila připevněný vzkaz od Dana, že se vrátí až v noci. Nachystala jsem si suroviny na zeleninový salát s kuřecím masem a toustem a pustila se do přípravy, u vaření jsem si zpívala spolu s rádiem a nahlížela do rozečtené knížky, od které jsem se nemohla odtrhnout ani u jídla. Po večeři a úklidu nádobí jsem se osprchovala a převlékla rovnou do pyžama, i když bylo teprve sedm hodin. Sundala jsem si čočky, nasadila kostěné brýle s černými obroučkami, lehla jsem si napříč do postele a začala hltat jednu stránku za druhou. Když jsem na to přestávala vidět, překvapeně jsem si uvědomila, že jsem byla mimo realitu několik hodin. Vyměnila jsem si pár zpráv s Mikim a rozhodla se jít spát.

Neděle

Probudilo mě nepříjemné chichotání z chodby. Rozespale jsem nahmatala mobil, abych zjistila, kolik je hodin. Ještě nebylo ani osm, ale chtělo se mi na záchod a byla jsem už docela dobře vyspaná, takže jsem si vzala oblečení, kosmetickou taštičku a líně se ploužila z pokoje do koupelny. Ve dveřích jsem se srazila s vysokou černovláskou ve vyzývavých černých šatech. Protáhla jsem se kolem ní, ignorovala její povýšený pohled a zabouchla za sebou dveře. Byla jsem zvyklá, že se u nás střídaly různé slečny, které strávily noc s Danem, ráno odešly a víckrát jsem je nepotkala. Doufala jsem, že než se převleču, učešu a nalíčím, bude pryč. Naštěstí se mi to splnilo a těsně předtím, než jsem vešla do chodby, jsem zaslechla bouchnutí vchodových dveří. U jídelního stolu seděl zády ke mně Alex, cpal se snídaní a pil kafe.

„Proboha, co tady zase děláš hned po ránu?“ vypadlo ze mě otráveně.

„I já ti přeji dobré ráno, Olivie,“ pronesl s plnou pusou a ani se nenamáhal na mě otočit nebo mi odpovědět.

Odfrkla jsem nad oslovením, sedla si ke stolu a bez ptaní jsem hrábla do jeho talíře, abych ukořistila jeden klínek jablkového koláče, co si s sebou přinesl. Ohnal se, ale to už jsem si ukousla pořádný kus.

„Mmmm, mňamka,“ zahuhlala jsem a ignorovala jeho nabroušený pohled.

„Tys tady spal? S tou vysokou hihňou?“

Vyprskl smíchy nad mým označením a utíral si mobil od kafe. „No dovol,“ ohradil se dotčeně, „přišel jsem před chvílí, abych vyzvedl Dana, než půjdeme. Ta holka byla s ním. Nechápu ho, její hlas je příšerný.“

Kupodivu jsem s ním musela souhlasit. U stolu se objevil bratr a zapínal si knoflíčky od šedé košile. Sehnul se, aby mi dal pusu na tvář, a zadíval se na Alexe.

„Prostě nemluvila, měla plnou pusu...“

„Fuuuuuj, neříkej to, ty prase!“ zaječela jsem a zacpávala si uši rukama.

Oba se řehtali a plácali si jako pubertáci. Pomalu jsem spustila ruce a v nestřežené chvíli jsem popadla poslední kus koláče z Alexova talíře.

„Heeej, ty malá potvoro,“ chmátl po mně přes stůl, div že nerozbil hrnek. Hbitě jsem uhnula a se slastným úsměvem se ládovala tou dobrotou. Dan nad námi kroutil hlavou.

„Jak ses včera měla, Liv?“

„Dobře, s Annou to bylo fajn a pak jsem si ještě povídala s Mikim.“

„Dozvěděla ses něco zajímavého?“

Nad jeho otázkou jsem se zamračila, zvedla se a šla si do kuchyně pro čaj. Dobrá nálada mě opustila jako mávnutím proutku. „Nejsem žádná vaše tajná vyzvědačka, Dane,“ pronesla jsem odměřeně zády k nim.

„Myslel jsem od Mikiho, ne od Anny,“ upřesňoval bratr.

Oddechla jsem si a v duchu si nadávala, co mě to zase napadlo.

„Ale není to vůbec špatný nápad, Olivie.“

Okamžitě jsem se otočila na patě na Alexe s Danem, kteří si právě vyměňovali divný pohled.

„Proboha! Na to teda zapomeňte, nebudu od Anny nic vyzvídat a pak vám to tlumočit,“ procedila jsem vytočeně a založila si teatrálně ruce v bok. Oba mě zamyšleně pozorovali. Těkala jsem pohledem mezi modrýma a šedýma očima a snažila jsem se působit neoblomně. Připadala jsem si jako učitelka, co kárá dva neposlušné žáky.

„Klídek, Liv, to byl jen další z Alexových blbých nápadů, nikdo nic takového po tobě přece nechce.“

„Fajn,“ uklidnila jsem se, ale neušel mi jejich další zadumaný pohled, který si vyměnili.

Rozhodla jsem se raději odvést pozornost k jinému tématu. Sklopila jsem pohled do svého hrnku a pomalu jsem ho položila na stůl. „Dany, půjdeme spolu zítra za našima?“

Alex se zamračil a začal něco chvatně číst na mobilu. Bratrův výraz se zjemnil. Vstal od stolu a zastavil se přede mnou. Musela jsem zaklonit hlavu, abych na něj viděla.

„Bohužel nemůžu, Livi, moc mě to mrzí. Máme teď výjimečnou situaci v práci, takže mám jinak služby. Dneska a zítra sloužím asi až do večera. Stavím se tam hned brzo ráno před prací,“ povzdechl si, „zvládneš to sama?“

Někoho by to asi ani nenapadlo se na něco takového ptát, ale Dan mě znal příliš dobře a věděl, že tam sama jít nezvládnu.

„Ne,“ dokázala jsem ze sebe přiškrceně vypravit. Viděla jsem, že ho moje odpověď trápí. „Půjdu tam po práci s Mikim, říkal, že si to zařídí a bude se mnou celé odpoledne,“ snažila jsem se jej uklidnit, „nebudu sama.“

„Dobře, to je hodný. Kéž bych si to taky mohl v práci tak domluvit, ale nejde to, promiň, princezno.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Obejmu tě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.